

BENİM LADY WILKINSON'IM

Daha o akşam ona bir mesaj gönderdim; beş gün kalacağımı yazdım, bu zamanı nasıl geçirmek istediğini sordum.

Telefonu elimden bırakmaya ancak vakit buldum.

İki dakika bile geçmeden cevabı geldi.

“Yarın sabah on birde.

Burada, Eaton'daki villamda.

İngiliz usulü çay içeceğiz.

Nerede kaldığını söyle.

Adresi şoförüne veririm, gelip seni alır.”

Gülümsedim.

Organizasyon askeriydi.

Zarafet Britanya usulüydü.

Davet geri çevrilecek gibi değildi.

Hemen cevap yazdım.

“10.30'da Four Seasons Hotel'in önünde olacağım.

Yakınında kalıyorum.

Yürüyerek gelirim.”

Sonra, bir mesaj daha göndermeden önce birkaç an ekrandaki mesaja bakakaldım.

Buluşmamıza kendimi gerçekten kaptırmıştım.

Belki de itiraf etmek istediğimden fazla.

Üstadı olmayan bir törene hazırlanıyormuşum gibi bir his vardı içimde.

Ertesi gün ikimiz de tam vaktinde oradaydık.

Şoförün adı Dominique'ti.

Fransız asıllıydı.

Nazik.

Ağzı sıkı.

Kusursuz terbiyeli.

O sokaklardan geçerken tuhaf bir duyguya kapıldım.

Sanki oraya daha önce gelmişim.

Hafızam birden 1993'e gitti.

Aynı yer.

Gillette'ten eski bir meslektaşla.

Sırf bir tesadüf diye düşündüm.

Hayatın bazen kimse istemeden sunduğu o armağanlardan biri.

Şatoya girdim.

O, doğuştan gelen alçakgönüllülüğüyle buraya villa demeyi sürdürüyordu.

Bana göre şatoydu.

Hayatımda gezdiğim ikinci şato.

İlki Transilvanya'daki Bran Şatosu'ydu.

Oraya olağanüstü bir müdürle, daha çok Kazıklı Drakula adıyla bilinen Kont Vlad'ı
ağırlayan muhteşem bir kadınla tanışmaya gitmişim.

Maggy'yi kanepenin yanındaki koltukta otururken buldum.

Beni sıcak karşıladı.

İçgüdüyle, öpmek için eline uzandım.

O ise Fransız protokolünü uyguladı.

Üç öpücük.

Aramıza kuşaklar girmiş, ama ikimizin de anlatmayı henüz bitirmediği bir hikâyenin
birleştirdiği iki insandık yalnızca.

Ve geldiğimden beri ilk kez, Londra bana artık bir şehir gibi gelmiyordu.

Bir varış noktası gibi geliyordu.

Ona, bildiğim kadarıyla İngiliz çay ritüelinin öğleden sonra saat beşe ait olduğunu söyledim.

En azından okulda bana öyle öğretilmişti.

Sabahın on birinde ise neyin değiştiğini anlayamıyordum.

Gülümsedi.

Sonra, artık kimseyi ikna etmeye ihtiyaç duymayacak kadar uzun yaşamış olanlara özgü o güvenle cevap verdi.

“İngilizler ne zaman dinleniyor gibi görünseler çay içerler.

Aslında düşündükleri andır o.

Karar verdikleri andır.

Belli bir saati yoktur.

Beş çayı, birinin işe ara vermeyi haklı çıkarmak için kurumsallaştırdığı bir formattan ibarettir.”

Sözünü kesmeden dinledim.

Güçlü bir kadındı.

Kendinden emin.

Kararlı.

Zarif.

Yorulmak bilmez.

Boyun eğmez.

Çelikten yapılmıştı.

Kılıçları gibi.

O Maggy’ydi.

O benim Lady Wilkinson’ımdı.

Ferdinando